

ECB – Artikel 18 lid 6 Verordening (EU) 1024/2013 en artikel 132 lid 1 Verordening (EU) 468/2014

Verzoekster, VQ, is een kredietinstelling die onderworpen is aan het prudentieel toezicht van de Europese Centrale Bank (ECB). Dit in het kader van de bankenunie en meer in het bijzonder het Single Supervisory Mechanism (SSM) – ook wel bekend als het Gemeenschappelijk Toezichtmechanisme (GTM). Een en ander is nader geregeld in de GTM-kaderverordening.

Op 14 maart 2018 heeft de ECB op grond van artikel 18 lid 1 Verordening (EU) 1024/2013 (de SSM-Verordening) een besluit vastgesteld (hierna: het bestreden besluit). In dit besluit heeft de ECB vastgesteld dat verzoekster tussen 1 januari 2014 en 7 november 2016 wederinkopen van eigen aandelen had verricht zonder vooraf de toestemming te vragen van de bevoegde autoriteit (namelijk aanvankelijk de Spaanse centrale bank en vervolgens, vanaf 4 november 2014, de ECB). Dit is in strijd met artikel 77 onder a Verordening (EU) 575/2013 (de Capital Requirements Regulation (CRR)). De ECB heeft daarom een administratieve geldelijke sanctie van € 1 600 000 aan verzoekster opgelegd. Tevens heeft de ECB besloten om deze administratieve geldelijke sanctie op haar website te publiceren zonder de naam van verzoekster te anonimiseren. Op 8 mei 2018 is de aan verzoekster opgelegde geldelijke sanctie gepubliceerd op de website van de ECB.

Verzoekster komt op tegen het bestreden besluit en voert daartoe drie middelen aan. Met haar eerste middel betoogt verzoekster in wezen dat zij artikel 77 onder a Verordening (EU) 575/2013 niet hoefde na te leven zolang de in artikel 78 lid 1 van deze verordening bedoelde eigenvermogensvereisten niet van toepassing waren. Volgens verzoekster kon zij – gelet op het feit dat het kapitaalconservingsbuffervereiste van Richtlijn 2013/36, waarnaar artikel 78 lid 1 Verordening (EU) 575/2013 verwijst, in Spanje pas sedert 1 januari 2016 van toepassing is – vóór deze datum geen inbreuk plegen op artikel 77 onder a Verordening (EU) 575/2013. Het Gerecht overweegt als volgt. Artikel 77 Verordening (EU) 575/2013 legt in eenduidige bewoordingen de kredietinstellingen de verplichting op om vooraf de toestemming van de bevoegde autoriteit te vragen, welke verplichting geldt zodra zich een van de situaties als bedoeld onder a en b van deze bepaling voordoet en niet afhangt van de

toepassing van bepalingen van andere Unierechtelijke handelingen. Aan deze conclusie wordt niet afgedaan door verzoeksters betoog dat de bevoegde autoriteit haar toezicht niet kon uitoefenen krachtens artikel 78 Verordening (EU) 575/2013. Het is juist dat artikel 77 Verordening (EU) 575/2013 beoogt de bevoegde autoriteit in staat te stellen om de haar bij artikel 78 van deze verordening opgedragen taak te verrichten, die erin bestaat toezicht uit te oefenen op de impact van een door een instelling voorgenomen vermindering van het eigen vermogen op de naleving van haar minimale eigenvermogensvereisten. Anders dan verzoekster stelt, kon de bevoegde autoriteit een dergelijk toezicht jegens haar wel uitoefenen voordat de bepalingen van Richtlijn 2013/36 inzake de kapitaalbuffers (CRD IV) van toepassing waren. Bij de beoordeling van de impact van een door een instelling voorgenomen vermindering van het eigen vermogen moet derhalve het minimale eigen vermogen in aanmerking worden genomen waarover een kredietinstelling niet alleen op basis van Richtlijn 2013/36 (CRD IV), maar ook op basis van Verordening (EU) 575/2013 (CRR) moet beschikken. Aangezien de in artikel 92 lid 1 Verordening (EU) 575/2013 vastgestelde eigenvermogensvereisten van kracht waren zodra deze verordening van toepassing was, kon de bevoegde autoriteit de gevolgen beoordelen van verzoeksters wederinkopen van eigen aandelen voor de naleving van haar minimale eigenvermogensvereisten zoals deze uit deze bepaling voortvloeien. Het eerste middel wordt afgewezen.

Met haar tweede middel stelt verzoekster dat de ECB, door te besluiten om de opgelegde geldelijke sanctie te publiceren zonder haar naam te anonimiseren, artikel 132 lid 1 eerste alinea onder b van de GTM-kaderverordening heeft geschonden. Artikel 132 lid 1 van de GTM-kaderverordening bepaalt – kort gezegd – dat de ECB ieder besluit tot oplegging van een administratieve sanctie publiceert tenzij publicatie disproportionele schade zou toebrengen aan de betreffende onder toezicht staande entiteit. Het Gerecht overweegt als volgt. Allereerst is de vraag aan de orde welke betekenis toekomt aan de voorwaarde volgens welke de publicatie van de identiteit van de entiteit waaraan een sanctie is opgelegd, haar ‘disproportionele schade’ moet toebrengen opdat die publicatie anoniem plaatsvindt overeenkomstig artikel 132 lid 1 van de GTM-kaderverordening. Volgens verzoekster moet deze voorwaarde aldus worden uitgelegd dat de ernst van de

GERECHT

157 Zaak T-203/18, VQ/Europese Centrale Bank (ECB)

Arrest van 8 juli 2020 (Tweede kamer – uitgebreid)

Economisch en monetair beleid – Prudentieel toezicht op kredietinstellingen – Artikel 18 lid 1 Verordening (EU) 1024/2013 – Door de ECB aan een kredietinstelling opgelegde administratieve geldelijke sanctie wegens schending van artikel 77 onder a Verordening (EU) 575/2013 – Regels voor de publicatie op de website van de

betrokken gedraging moet worden afgewogen tegen de gevolgen van de publicatie, gelet op de repressieve aard van een dergelijke publicatie en ter eerbiediging van het vermoeden van onschuld van de betreffende entiteit. Naar het oordeel van het Gerecht volgt echter uit de letterlijke uitlegging van artikel 132 lid 1 van de GTM-kaderverordening dat de ernst van de door een kredietinstelling gepleegde inbreuk geen relevante overweging is. Dit brengt het Gerecht tot de slotsom dat de vraag of is voldaan aan de voorwaarde van artikel 132 lid 1 eerste alinea onder b van de GTM-kaderverordening betreffende het 'disproportionele' karakter van de schade door publicatie zonder anonimisering van de betreffende entiteit, alleen kan worden beantwoord door de gevolgen van een dergelijke niet-anonimisering voor de situatie van de betreffende entiteit te evalueren zonder daarbij de ernst van de jegens haar vastgestelde inbreuk in aanmerking te nemen. Verder stelt het Gerecht vast dat

verzoekster niet heeft aangetoond dat de gevolgen van een publicatie van de sanctie zonder anonimisering groter kunnen zijn dan die welke voortvloeien uit aan die publicatie inherente reputatieschade. Derhalve wordt ook het tweede middel afgewezen.

Met haar derde middel betoogt verzoekster dat artikel 18 lid 6 Verordening (EU) 1024/2013 en artikel 132 lid 1 van de GTM-kaderverordening moeten worden uitgelegd in overeenstemming met artikel 263 VWEU en artikel 47 Handvest. Daaruit zou blijken dat wanneer een kredietinstelling de ECB ervan in kennis stelt dat zij voornemens is een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen het door de ECB genomen besluit, de ECB haar in de gelegenheid moet stellen om de termijn voor het instellen van het beroep tot nietigverklaring ten volle te benutten alvorens over te gaan tot de publicatie van dat besluit op haar website. Het Gerecht overweegt dat de door verzoekster voorgestane

uitlegging niet kan worden gevolgd, aangezien zij niet strookt met de duidelijke en nauwkeurige bewoordingen van de bepalingen van artikel 18 lid 6 Verordening (EU) 1024/2013 en artikel 132 lid 1 van de GTM-kaderverordening, die de rechtsgrondslag van het bestreden besluit vormen. De verplichting van de ECB om sanctiebesluiten in beginsel onverwijld en zonder anonimisering te publiceren, ongeacht of er eventueel sprake is van een beroep, vloeit op voldoende duidelijke en nauwkeurige wijze voort uit artikel 18 lid 6 Verordening (EU) 1024/2013 juncto artikel 132 lid 1 van de GTM-kaderverordening, alsmede meer in het algemeen uit het vermoeden dat de handelingen van de instellingen en organen van de Unie wettig zijn (wat onder andere tot uiting komt in het in artikel 278 eerste volzin VWEU vervatte beginsel dat het beroep geen schorsende werking heeft). Het derde middel wordt afgewezen en het Gerecht verwerpt het beroep in zijn geheel.